

serie de autor
Gheorghe Vîrtosu

IGNORANȚA în brațele omeńirii

volumul II

In umbra suferinţei

CUPRINS

Bază militară din Basra, Irak.	
Biroul locotenent-colonelului Brad Davies.....	3
Senegal. A doua zi dimineață. Orele 08:30h	26
Senegal. Darou Mousty. Casa răpitorilor.....	72
Senegal. Ferma lui Rahman.....	75
Senegal. Darou Mousty. Casa răpitorilor	111
Senegal. Ferma lui Rahman.....	118
Senegal. Moukh Moukh.....	122
Senegal. Samali.....	126
Senegal. Cabana din pădure.....	134
Senegal. Darou Mousty. Casa răpitorilor.....	136
Senegal. Ferma lui Rahman.....	140
Senegal. Moukh Moukh.....	150
Senegal. Casa răpitorilor.....	179
Senegal. Samali. Cabana din pădure.....	183
Senegal. Mașina răpitorilor.....	267
Spania. Aeroportul Gran Canaria Las Palmas.....	282
Senegal. Comuna Palosick.....	294
Senegal. Comuna Dealu.....	298
Senegal. Ferma familiei lui Damal.....	325
Senegal. Casa Cleopatrei.....	338
Senegal. Ferma lui Damal.....	346
Senegal. Casa Cleopatrei.....	358
Senegal. Ferma lui Damal.....	375
Senegal. Palosick.....	383
Senegal. Ferma lui Damal.....	409
Senegal. Ferma lui Damal.....	416
Senegal. Palosick.....	427
Senegal. Casa Cleopatrei.....	435
Senegal. Ferma lui Damal.....	468
Senegal. Casa Cleopatrei.....	478
Senegal. „Punctul 6”.....	494
Senegal. Casa Cleopatrei.....	508
Senegal. Orașul Saint Louis.....	514
Senegal. Casa Cleopatrei.....	548
Senegal. Clubul din Saint Louis.....	565
Senegal. Casa Cleopatrei.....	578
Senegal. Clubul din Saint Louis.....	590

IGNORANȚA în brațele omenirii

volumul II

© 2019 by Editura Adenium

Această carte este protejată prin legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare efectuate fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legea în vigoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

VÎRTOSU, GHEORGHE

Ignoranța în brațele omenirii. vol. al II-lea: În umbra suferinței/
Gheorghe Vîrtosu - Iași: Editura Adenium 2019

ISBN ROMAN: 978-606-742-323-5

ISBN VOLUM: 978-606-742-325-9

În umbra suferinței

Continuare din volumul I

Bază militară din Basra, Irak. Biroul locotenent-colonelului Brad Davies

Se auzi o bătaie în ușa biroului lui Brad Davies.

— Intră! strigă acesta.

— Să trăiți! îl salută militarul care intră.

— Vino, Addams. Ia să vedem ce ai găsit!

Addams fusese însărcinat să identifice toate convorbirile telefonice ale lui George și ale celorlalți doi dispăruți: Jack și Charlie. Îi întinse niște hârtii. Aici aveți convorbirile din ultimele trei zile, mai puțin ultimele șase ore, raportă Addams. Cu numere de telefon, tot...

— Și...

— Lucrăm la asta.

— Cu cine a vorbit?

— Vom identifica convorbirile. Se pare că a vorbit cu nevasta, cu soacra, cu mama sa. Le voi înregistra mai târziu. Iar aici aveți urmărirea din satelit, toate traseele efectuate cu mașina de patrulă, puse pe masă o hartă.

— Hm! Și unde a dispărut semnalul celor trei indivizi? Întrebă Brad, încruntându-se. Ia să vedem!

Addams întinse iute pe masă o hartă. Puse degetul într-un anumit punct și zise.

— Aici, domnule locotenent-colonel.

— Deci ultimul lor semnal a fost aici, privi Brad printre gene.

Își mută privirea la orașul Abadan, declarat de Jack și de Charlie. La ceilalți doi semnalul funcționa.

— Da, ceva nu se leagă între ceea ce vedem și-spusele celor doi ofițeri, comentă Addams.

— Asta mi-am dat seama încă de când am ascultat caseta...

Locotenent-colonelul își mângâie din nou chelia, se scărpină în ceafă după care își aprinse un trabuc. Privi lung cum se formează jarul și pufăi. Se ridică de la masă și punând o mână pe umărul lui Addams, îi propuse:

— Vom face așa, deocamdată, caporal. Nimeni nu trebuie să știe de această investigație, despre acest incident, bine? ridică casetele.

— Bine! Cum spuneți, domnule locotenent-colonel, confirmă Addams. Dar în unitate...

— Știu. Eu am în vedere că facem noi investigația...

— Am înțeles.

— Mersi! Acum ești liber.

Addams ieși, Brad mai pufăi puțin din trabuc privind pe fereastră. Luă apoi stația și spuse:

— Caporalul Burton Carter să se prezinte la mine.

Acesta se prezintă imediat.

— Ordonăți, domnule locotenent-colonel! îl salută, intrând în birou.

— Să vină la mine locotenenții Jack Wilson și Charlie Smith.

— Imediat, să trăiți!

Caporalul se retrase și reveni în cinci minute însoțit de cei doi.

— Mulțumesc, Burton! Poți pleca.

Rămas singur cu cei doi, lt-col. Brad Davies îi invită să ia loc cu amabilitate.

— Mulțumim, răspunseră cei doi așezându-se.

Le atraseră atenția cele două casete de pe masă precum și harta desfășurată. S-au privit scurt între ei. Nu se simțeau în largul lor și locotenent-colonelul observa starea lor de disconfort. Stând în picioare, în fața lor, îi cercetă pe amândoi, privindu-i lung în timp ce pufăia cu nesaț din trabuc. Se juca cu fumul, eliberându-l pe nas, apoi pe gură, în rotocoale mari... Noii veniți erau din ce în ce mai încurcați. Erau convinși acum că locotenent-colonelul bănuia ceva. Luând tabachera de pe masă, Brad le-o întinse:

— Serviți un trabuc? îi întreabă cu aceeași amabilitate.

— Mulțumim, noi nu fumăm, răspunse Jack pentru amândoi.

— O! Bravo! De apreciat. Sănătatea trebuie să fie pe primul loc. Cea mai de preț valoare. Fără sănătate, dădu din cap locotenent-colonelul. Dar să mori de sănătate tot e un păcat, îi privi devenind serios încât cei doi s-au blocat.

— Glumesc, desigur, băieți. Glumesc!

Jack și Charlie stăteau ca pe spini. Astfel de politețuri sigur ascundeau ceva. Altceva. Brad puse tabachera la loc, se apropie de ghiveciul de flori de pe colțul mesei, îi culese câteva frunze uscate, luă sticla cu apă și turnă puțin, îi șterse frunzele, trăgând de timp știind că le nenorocea răbdarea. Apoi se îndreptă spre acvariu, puse mâncare la peștișori... Totul cu mișcări calme, fără nici cea mai mică grabă. Jack și Charlie îl priveau în tăcere. Din când în când își mai aruncau priviri și între ei, și asupra mesei. Nu știau la ce să se aștepte. Brad le observă starea de neliniște crescândă, însă special se juca cu răbdarea lor. Când încheie tot acest „ritual”, Brad inspiră adânc, se îndreptă de spate, ba chiar îi trosniră câteva vertebre făcându-l să-și ridice o sprânceană, mormăind ceva neînțeles. Se întoarse calm la birou, așeză restul trabucului într-o scrumieră din cristal cu nuanțe de chihlimbar și apoi veni în fața biroului postându-se în fața celor doi locotenenți.

— Băieți, le zise încetișor.

Nu era prea sigur cum să-i abordeze. Se întoarse puțin, doar cât să-și ia trabucul. Mai trase un fum, lansă în aer câteva rotocoale pe care le urmări cu privirea cum îmbrăcau becul de pe tavan. Tăcea. Îi venea greu. Nu voia să greșească. Îi privi din nou.

— Băieți! spuse din nou.

Charlie înghiți în sec. Brad le întinse harta pe care mai devreme însemnase cu Addams coordonatele mașinii soldaților, precum și semnalul telefonului lui George. Jack și Charlie s-au blocat; Jack își făcu curaj și își ridică capul privindu-l pe lt.col. Davies.

— Noi v-am spus adevărul, zise el. Ne bănuiați de ceva?

Brad puse din nou trabucul în scrumieră, cu mișcări încete. Merse în spatele biroului, se sprijini în palme întinzându-se către cei doi pe deasupra mesei:

— Te crezi isteț?! îi zise privindu-l pe Jack printre gene. OK. Atunci arată-mi pe hartă locurile pe unde ați fost cu mașina în patulă. Eu îți voi spune varianta mea, pe care mi-a redat-o satelitul: ați fost aici parcurgând acest drum – urmări cu degetul pe hartă - ați stat 23 minute, apoi mașina s-a întors. Ați ajuns în Abadan la clădirea despre care mi-ați povestit voi că au dispărut cei trei militari. Or, voi nici nu aveți ce căuta acolo! Dar, în fine! Vă aflați în patulă... Poate că ați urmărit pe cineva, dar voi nu ați declarat acest lucru. Dar telefonul locotenentului George Wilson arată că acesta a coborât din mașina unității și a plecat în sens opus, cu cei doi, de la o distanță de 60 de metri, cu altă mașină, că de zburat... ce ziceți? îi ironiză privindu-i în ochi.

Jack își coborî privirea, iar Brad zâmbi.

—...cu o viteză de 210 km la oră, iată... continuă Brad. Abia după 10 minute a dispărut semnalul. Probabil George și-a dat seama că trebuie să închidă telefonul, împreună cu ceilalți doi camarazi. De aici poate au fost răpiți? Iar voi sunteți complice? a fost din nou ironic.

Aceia au tresărit.

— Da, complice! Voi vă jucați cu mine? își înăsări vocea făcându-i pe cei doi să se chircească. Voi mă considerați cumva prost? Sau uitați contextul în care vă aflați. În fine... Eu să zic că mă las păcălit de voi. Că aș închide ochii. Dar vă gândiți că este vorba de stat, cu toate structurile lui? De urmărire prin satelit? De judecată? Vreau să știu: voi vă dați seama în ce belea sunteți? Și dacă lor, acestor derbedei – rosti cu obidă - li se întâmplă ceva cu adevărat? lovi cu pumnul în masă de sări tot de pe ea, căzând pe jos. Vă dați seama în ce rahat sunteți amândoi? întinse un deget spre ei.

Locotenenții tăceau, cu capetele plecate.

— Uitați ce este, reluă dialogul Brad, cu voce gravă. Am nevoie urgent de explicații. Cât nu am emis încă ordin de arest! Pentru că după, se va discuta altfel. Nu mai vorbim despre carieră, ci vorbim despre libertatea voastră. Știți cât vă poate costa încăpățănarea asta de a vorbi? 15-20 de ani de libertate, dacă nu cumva... tot restul vieții voastre.

Lui Charlie îi scăpă un oftat adânc. Brad tăcu și se așeză. Considera că i-a convins, că spusele lui își făcuseră efectul. Acum aștepta reacția băieților. Locotenenții s-au privit și Jack spuse inspirând adânc:

— Mergeam pe autostradă...

Charlie îi dădu un ghiont întrerupându-l.

— Locotenent! i se adresa Brad acestuia. Te sfătuiesc să stai în banca ta! Încă o dată dacă îl vei mai atinge, ține cont că îți voi pune mâna respectivă în ghips, ai înțeles? se răsti la Charlie. Mută-te la un metru de el! Acum!

Charlie se ridică, își mută scaunul la distanța cerută și se așeză.

— Hai, spune acum, îi dădu lt-col Davies cuvântul lui Jack.

Acesta scoase batista și își șterse fața.

— George a primit un telefon de la nevasta lui Richard, fostul nostru camarad.

— Aha! luă Brad hârtiile și se uită la numerele de telefon unde sunase. Și? întrebă apoi ridicându-se de pe scaun. Adică stai o clipă, te rog! îi zise lui Jack mergând la ușă și încuind-o.

Apoi trase și draperiile pe ferestre să nu vadă nimeni că ei sunt acolo. Se întoarse la birou dând radioul mai tare, își scoase telefonul mobil din buzunar, îi scoase bateria și cartela și se așeză cu fundul pe marginea biroului.

— Voi aveți telefoane? îi întrebă pe locotenenți invitându-i astfel să facă la fel.

— Nu, răspunseră aceștia privindu-se.

— Bine, continuă Jack! îi zise Brad.

— Nu George a fost sunat! interveni Charlie. El a sunat-o pe Jennifer, soția lui Richard!

Locotenent-colonelul îl privi printre gene.

— Sigur? zise el.

— Da, așa a fost, confirmă și Jack.

— Bine. Și? voi să afle Brad ce s-a întâmplat mai departe.

— Jennifer plânga disperată în telefon. Cu câteva minute înainte de a o suna George, îi fusese răpit copilul, continuă Jack.

— Stați puțin! Despre cine vorbești? fu mirat Brad.

— Despre nevasta lui Richard Wilson, Jennifer. George ne-a ordonat imediat să oprim mașina, să poată discuta cu ea. Nu se puteau înțelege. Femeia era isterizată, panicată. După ce a aflat ce s-a întâmplat, George a luat decizia să plece împreună cu Eliot și Conrad să rezolve această problemă.

— Unde au plecat? nu-i era clar lui Brad.

— În Senegal, răspunse Jack.

— În Senegal? fu de-a dreptul șocat locotenent-colonelul.

— Da.

— Ce caută nevasta lui Richard în Senegal?

— Nu știm... ridică din umeri Jack. Nu ne-a dat multe explicații. Dar sigur acolo a fost răpit copilul.

— Sigur? bătu cu pumnul în masă locotenent-colonelul. Cu cine a plecat George? Cu ce mașină? simțea că se îneacă la aflarea unei asemenea vești.

— Nu știi!

— Cum nu știi? Eu văd aici că mergeau cu 210 km/oră! arătă la însemnele satelitului.

— A sunat pe cineva de pe un telefon străin, continuă Jack. A oprit în plină autostradă o mașină de ocazie, era o familie. Le-a luat telefonul și a sunat undeva, apoi l-a dat înapoi. După aceea am plecat să ne întâlnim cu cel pe care îl sunase. După 40 de minute venea către noi un jeep negru, urmat de două mașini. A coborât un bărbat cam de 45 de ani, irakian de origine. Adică toți erau irakieni.

— George nu ne-a făcut cunoștință cu el, s-a dus la mașina lui să discute detalii, continuă Charlie. Apoi s-a întors la noi, i-a luat pe Eliot și pe Conrad, cu tot cu echipamentul din dotare, iar nouă ne-a ordonat să înscenăm ceea ce v-am povestit. Mi-a mai spus că se vor întoarce în aproximativ o săptămână. I-am spus că face o prostie și că situația în sine e cusută cu ață albă, dar, îl știți pe George.

Brad ridică o mână făcându-l să tacă. Se încruntă, încercând să rumege noile informații, să caute soluții pentru o asemenea situație. Se îndreptă spre dulap, l-a deschis și a scos niște poze. Le desfășură în fața celor doi locotenenți. Era poza lui Saddam Hussein și ale altor patru bărbați, la o ceremonie de stat. Cei doi s-au uitat și l-au recunoscut pe Ali.

— Da! Acesta este! El a venit cu jeepul, au spus Jack și Charlie într-un glas, punând degetul pe Ali. Era escortat de alte două mașini.

— Ali, îi șopti numele lt-col. Davies. Da, numai el le putea asigura pașapoarte, bani și tot ce mai aveau nevoie. Și totuși, ce nenorociți! zise printre dinți. Cum să faci așa ceva fără să se sfătuiască cu mine?

Bătu iar cu pumnul în masă, apoi inspiră adânc închizând ochii ca și cum să se liniștească și zise.

— În fine. Vă întoarceți în cazarmă, dar țineți cont: nu spuneți absolut nimănui ce s-a întâmplat. Ați înțeles?

— Da, domnule locotenent-colonel, spuse Jack.

— Sunteți liberi!

Cei doi s-au ridicat ca arși și au plecat. Rămas singur, Brad se prinse cu mâinile de cap. Se plimbă puțin de colo până colo, se întoarce la birou, cercetă harta cu luare-aminte. Trase în fața lui globul pământesc aflat în partea stângă a biroului, îl roti și se opri la Senegal. Privi câteva clipe, gânditor, apoi puse cartela în telefon și formă un număr.

— Alo? răspunse un bărbat cam de aceeași vârstă cu el, aproximativ 60 de ani.

— Eu sunt, Brad! zise acesta cu voce gravă.

— Salut, ce faci? i se răspunse cu oarece uimire.

— Bine și nu prea! bombăni Brad.

— Adică?

— Când ne putem vedea, Jim? evită locotenent-colonelul să-i răspundă.

— E urgent?

— Da!

— În două ore? Vin cu mașina.

— Ia elicopterul, Jim, îi propuse Brad.

— Am înțeles! i se răspunse fără a i se cere alte detalii, înțelegând că este vorba despre o ultraurgență.

— Jim? continuă Brad.

— Da, te ascult.

— Știi că în Bagdad este o unitate de comando în care activează un maior de origine senegaleză, continuă Brad.

— Da! Yasir Godfray! Părinții lui sunt din Senegal, mai exact din Umm Quasir, confirmă Jim. El s-a născut în Anglia. Locuiește în Manchester.

— E băiat bun? vru să știe Brad.

— Adică? se auzi în telefon.

— Adică putem să îi încredințăm o misiune? Cu un caracter secret? zise Brad ceva mai încet.

— Oh, da! Da, putem; este maior, unul de nădejde.

— Atunci ia-l cu tine, te rog, îi propuse Brad.

— Bine, fu de acord Jim închizând telefonul.

Locotenent-colonelul rămase dus pe gânduri jucându-se cu telefonul. Luă din dulap o mapă o foiletă puțin și dădu peste fotografia lui Richard Wilson. Văzu poza în care era cu băiatul lui în brațe, de vreo 3 anișori și pe nevasta lui. Apoi cu colegii lui de unitate. Brad se încruntă scrâșnind din dinți și închise mapa.

Își închise și calculatorul și ieși din birou. Tocmai se îndreptau spre el doi ofițeri.

— La dumneavoastră veneam, domnule locotenent-colonel... îl salutară aceștia.

— E ceva urgent? i-a întrerupt Brad.

Cei doi s-au privit:

— Nu! ridicară ei din umeri. Ne-ați chemat azi la ora 18:00h.

— Ah, ok. Așa este, se scărpină Brad după ureche, vădit încurcat. Veniți mai târziu.

— Când?

— În aproximativ o oră, le zise iute și traversând iarăși teritoriul unității, intră în clădirea unde mai fusese, la sectorul transmisiuni și telecomunicații.

S-a apropiat de Addams și acesta se ridică:

— Pe loc repaus, îi zise Brad punându-i o mână pe umăr.

Addams era pregătit; îi dădu locotenentului un stick și o foaie pe care notase toate convorbirile lui George. Brad o luă și o cercetă puțin.

— Ai un pix? îi zise lui Addams.

— Desigur, poftiți, îi întinse acesta.

Brad notă pe foaie numele lui Ali și un cod.

— Addams, avem nevoie să luăm legătura cât mai repede cu această persoană, îi arătă numele de pe hârtie și datele de identificare.

Addams o luă și o cercetă atent apoi își ridică privirea la Brad.